

Sygn. akt VIII C 723/21

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 16 września 2021 roku

Sąd Rejonowy dla Łodzi-Widzewa w Łodzi VIII Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Bartek Męcina

Protokolant: st. sekr. sąd. Ewa Ławniczak

po rozpoznaniu w dniu 16 września 2021 roku w Łodzi

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) spółka z o.o. w T.

przeciwko D. W.

o wydanie rzeczy ruchomej

oddala powództwo.

Sygn. akt VIII C 723/21

UZASADNIENIE

W dniu 15 stycznia 2021 roku powód - (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w T., reprezentowany przez zawodowego pełnomocnika będącego radcą prawnym, wniósł o nakazanie pozwanemu D. W., aby wydał mu gazomierz o numerze fabrycznym (...) typu (...), zamontowany w lokalu pod adresem ul. (...) w Ł., ponadto wniósł o zasądzenie od pozwanego zwrotu kosztów procesu wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu pełnomocnik wyjaśnił, że powód w ramach prowadzonej działalności wykonywał usługę dystrybucji paliwa gazowego do przedmiotowego lokalu mieszkalnego. W lokalu tym powód zamontował na własny koszt gazomierz, o którym mowa wyżej, stosownie do obowiązku wynikającego z § 17 ust. 1 rozporządzenia Ministra Gospodarki z dnia 2 lipca 2010 roku w sprawie szczegółowych warunków funkcjonowania systemu gazowego. Pozwany nie zawarł z żadnym sprzedawcą paliwa gazowego umowy na sprzedaż takiego paliwa, jak również nie zawarł z powodem umowy o świadczenie usługi dystrybucji, a także umowy kompleksowej, co zrodziło po stronie pozwanej obowiązek wydania układu pomiarowego przedstawicielom powoda. Pomimo wyznaczenia przez powoda terminu na wypełnienie tego obowiązku przypadającego na dzień 19 grudnia 2019 roku, pozwany nie zwrócił gazomierza, ani nie udostępnił lokalu celem demontażu urządzenia. Zawodowy pełnomocnik powoda jako podstawę prawną dochodzonego roszczenia wskazał przepis art. 222 § 1 k.c.

(pozew k. 4-4v.)

W piśmie procesowym z dnia 8 czerwca 2021 roku pozwany podniósł, że nigdy nie mieszkał w lokalu nr (...) położonym w Ł. przy ul. (...), nie posiada też kluczy do tego lokalu mieszkalnego.

(pismo procesowe k. 29)

Na rozprawie w dniu 16 września 2021 roku pełnomocnik powoda nie stawił się. Pozwany wniósł o oddalenie powództwa i podtrzymał swoje stanowisko wyrażone w piśmie procesowym twierdząc, że nigdy nie zamieszkiwał w przedmiotowym lokalu i nie ma do niego dostępu, w konsekwencji nie może wydać gazomierza.

(protokół rozprawy k. 43)

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W piśmie z dnia 27 listopada 2019 roku, w związku z brakiem umowy na dostawę gazu do lokalu nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...), powód wezwał pozwanego do dobrowolnego wydania gazomierza nr (...) w dniu 19 grudnia 2019 roku pomiędzy godziną 7:00 a 20:00.

(wezwanie k. 10 v.- 11, potwierdzenie odbioru k. 12)

W wyznaczonym dniu dwie osoby działające na zlecenie Gazowni w Ł. udały się do lokalu nr (...) położonego w Ł. przy ul. (...), celem demontażu gazomierza, która to czynność z uwagi na brak w lokalu odbiorcy nie została wykonana.

(karta gazomierza k. 11 v.)

Pozwany nie włada przedmiotowym gazomierzem, zamontowanym w w/w lokalu, i nie ma możliwości jego wydania powodowi. Obecnie pozwany mieszka ze swoimi rodzicami w Ł., przy ul. (...).

(okoliczności bezsporne)

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie znajdujących się w aktach sprawy dokumentów, których prawidłowość i rzetelność sporządzenia nie budziła wątpliwości.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo było niezasadne.

Roszczenie powoda zostało oparte wyłącznie o przepis art. 222 § 1 k.c., na który wprost wskazał zawodowy pełnomocnik powoda w pozwie. Zgodnie ze wskazanym przepisem właściciel może żądać od osoby, która włada faktycznie jego rzeczą, ażeby rzecz została mu wydana, chyba że osobie tej przysługuje skuteczne względem właściciela uprawnienie do władania rzeczą. Do przesłanek roszczenia windykacyjnego zalicza się zatem: przysługiwanie powodowi statusu właściciela, pozbawienie go faktycznego władztwa nad rzeczą stanowiącą przedmiot własności oraz władanie rzeczą przez pozwanego w sposób nieuprawniony. Brak którejkolwiek ze wskazanych przesłanek niweczy skuteczne dochodzenie roszczenia wydobywczego.

W niniejszej sprawie niesporne było, że powód wezwał pozwanego do wydania gazomierza nr (...) znajdującego się w lokalu nr (...) przy ul. (...) w Ł., a w wyznaczonym przez powoda terminie, tj. w dniu 19 grudnia 2019 roku nie udostępniono osobom upoważnionym przez Gazownię w Ł. powyższego lokalu celem demontażu gazomierza. Przy czym podkreślić należy, że powód nie przedstawił żadnego dowodu potwierdzającego, że pozwany kiedykolwiek dysponował lokalem mieszkalnym nr (...) przy ul. (...) w Ł. D. W. zarówno w piśmie procesowym jak i na rozprawie wyraźnie twierdził, że nigdy nie zamieszkiwał w przedmiotowym lokalu. Okoliczność ta w istocie, wobec bierności strony powodowej, pozostaje bezsporna między stronami. D. W. nie posiada i nie ma dostępu do lokalu, w którym gazomierz jest zamontowany - w konsekwencji pozwany nie włada spornym gazomierzem wobec tego, że nie jest w jego posiadaniu.

Skoro powód wprost oparł roszczenie wyłącznie o przepis art. 222 § 1 k.c. i zażądał wydania rzeczy na tej podstawie, to Sąd był zobligowany rozpoznać jego roszczenie wyłącznie w oparciu o przesłanki wskazane w tym przepisie. Pozwany niespornie nie włada należącym do powoda gazomierzem. Powód nie wykazał, aby D. W. posiadał jakikolwiek tytuł

prawny do lokalu nr (...) przy ul. (...) w Ł.. Pozwany nie ma kontaktu z jego aktualnym właścicielem i nie może skutecznie żądać od osoby uprawnionej do władania lokalem, by ta wpuściła go do mieszkania celem ewentualnego umożliwienia zdemontowania gazomierza przez powoda. Pozwany nie ma również żadnego wpływu na ewentualną decyzję aktualnego właściciela mieszkania, co do umożliwienia pozwanemu demontażu gazomierza. W konsekwencji powyższego w ocenie Sądu uznać należy, że pozwany nie posiada i nie włada zamontowanym w lokalu gazomierzem. Co oczywiste urządzenie to nie podąża za lokatorem w przypadku jego przeprowadzki, będąc przypisanym do konkretnej instalacji. Innymi słowy legitymowanym biernie w przypadku żądania opartego na art. 222 § 1 k.c. jest każdorazowo osoba władająca danym lokalem mieszkalnym i zamontowanym w nim gazomierzem bez względu na to, czy łączy ją z powodem umowa, czy też nie.

Reasumując Sąd doszedł do przekonania, że sformułowane przez powoda, reprezentowanego od samego początku procesu przez zawodowego pełnomocnika, roszczenie nie może zostać uwzględnione. Oparcie żądania powoda na art. 222 § 1 k.c. wyznaczyło granice podstawy faktycznej dochodzonego roszczenia, którym to wskazaniem Sąd jest związany (por. wyrok SO w Łodzi z dnia 13 maja 2019 roku, III Ca 2086/18, portal orzeczeń; wyrok SO w Łodzi z dnia 2 października 2018 roku, III Ca 1475/18, LEX; cyt. wyrok SN z dnia 8 września 2016 roku). Powód swoje roszczenie oparł na konkretnym przepisie Kodeksu cywilnego żądając od pozwanego aby wydał mu gazomierz, wobec czego badaniu przez Sąd podlegało jedynie to żądanie. Zgodnie bowiem z treścią przepisu art. 321 § 1 k.p.c. sąd nie może wyrokować co do przedmiotu, który nie był objęty żądaniem pozwu ani zasądzić ponad żądanie. Jak wyjaśnił Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 18 marca 2005 roku (II CK 556/04, OSNC 2006/2/38, Biul. SN 2005/5/10), cytowany przepis daje wyraz tradycyjnej zasadzie wyrokowania statuującej zakaz orzekania ponad żądanie oraz zasadzie dyspozycyjności, która przejawia się w tym, że sąd jest związany granicami powództwa i nie może w tym wypadku dysponować przedmiotem procesu przez określenie jego granic niezależnie od zakresu żądania ochrony przez powoda. Przepis ten określając granice wyrokowania wskazuje, że nie można nie tylko orzekać ponad rozmiar zgłoszonego przez stronę żądania, ale także orzekać, co do rzeczy nie objętej przedmiotem żądania, czyli zasądzić coś innego niż żądała strona. Sąd nie może uwzględnić roszczenia strony powodowej na innej podstawie aniżeli podstawa faktyczna wskazywana przez nią w pozwie i w dalszym toku postępowania sądowego. Wyrok uwzględniający powództwo na podstawie faktycznej, na której strona powodowa ani w pozwie, ani w postępowaniu przed sądem nie opierała powództwa stanowi zasądzenie ponad żądanie (por. m.in. wyrok SN z dnia 9 maja 2008 roku, III CSK 17/08, LEX; wyrok SN z dnia 24 maja 2007 roku, V CSK 25/07, OSNC-ZD 2008/2/32, Pr. Bankowe 2008/4/22; wyrok SN z dnia 29 października 1993 roku, I CRN 156/93, LEX; orzeczenie SN z dnia 30 grudnia 1954 roku, I C 1729/53, OSNCK 1956/3/64).

Mając powyższe na uwadze, wobec braku legitymacji procesowej biernej pozwanego, orzeczono jak w sentencji wyroku.